

Izgradimo svetišče sv. Jožefa v Ljubljani! Cerkev sv. Jožefa v Ljubljani se je gradila v letih 1912—1914 kot zaobljubljena cerkev mesta Ljubljane v spomin na veliki potres leta 1895., da bi nas sv. Jožef varoval v bodoče podobnih nesreč. Obenem se je pa cerkev gradila v tako velikem obsegu z darovi vsega slovenskega naroda kot glavno narodno svetišče v čast sv. Jožefu, ker je sv. Jožef posebni zaščitnik vseh slovenskih dežel in varuh slovenskih družin. Stavba je bila na zunaj dograjena tik pred svetovno vojno. Ker pa še ni bila uporabna za službo božjo, je med vojno služila mestu za skladišče živil. Po vojni se je cerkev z darovi vsega naroda v naglici zasilno uredila za službo božjo. Toda cerkvi manjkajo še najnujnejše stvari. Letos obhaja Družba Jezusova, ki oskrbuje to svetišče, 400 letnico svojega delovanja. Ali ne bi bil kamniti glavni oltar, kakršen spada v tako veliko svetišče, spominsko delo za naš slovenski narod? Pravkar se vsa Evropa in tudi naša domovina trese pred vojno in njenimi neoglednimi posledicami. V teh časih pojdemo k sv. Jožefu, redniku Jezusovemu in ženinu prebl. Device Marije! Zatecimo se s podojenim zaupanjem k varuhu in zaščitniku naše domovine! V trajni spomin svojega nemajnega zaupanja v njegovo pomoč mu postavimo v zaobljubljenem svetišču v Ljubljani glavni oltar trajne vrednosti! Umetniško dovršen načrt za novi oltar je že izgotovljen. Delo, ki bo izvršeno iz domačega podpeškega kamna in z domačimi močmi, se bo takoj pričelo, ko bo zbranih dovolj sredstev. Obračamo se na vse Slovence, častilce sv. Jožefa, s prošnjo, da bi s skupnimi močmi pomagali izgraditi slovensko narodno svetišče sv. Jožefa, predvsem njegov glavni oltar. Darovi naj se blagovolijo pošiljati na predstojništvo cerkve sv. Jožefa v Ljubljani ali na čekovni račun št. 12.475; Jezuitski kolegij v Ljubljani.

Autobusna proga Maribor—Sobota. V nedeljo, 2. junija, je začel obratovati na novi avtobusni prosti Maribor—Sobota avtobus mariborskih Mestnih podjetij po sledečem voznem redu: odhod iz Maribora dnevno ob 17.30 z Glavnega trga, prihod v Soboto ob 20. Odhod iz Sobote dnevno ob 5.30, prihod v Maribor ob 8. Ob nedeljah in praznikih vozi razen tega avtobus iz Maribora ob 6 s prihodom v Soboto ob 8.30 ter se vrača iz Sobote ob 17.30 s prihodom v Maribor ob 20. Nova avtobusna proga gre iz Maribora čez Počehovo, Sv. Marjeto ob Pesnici, Sv. Lenart v Slov. goricah, Sv. Trojico, Sv. Benedikt, Lomanoši, Gor Radgono, Slatina-Radenci, Tišino do pošte v Soboti. Cena vožnje v eno smer 30 din, tja in nazaj pa 50 din.

Stopil je k materi. Objel in poljubil jo je. Ona ni imela moči, da bi mu vrnila poljub. Nato je stopil k Nataši, ki se je s silo držala pokonci.

»Z Bogom, Nataša!« je dahnil polglasno. »In potolaži se! Naše trpljenje ne bo večno! Pri Bogu se bomo vsi videli!«

Nataša se ga je z vso silo oklenila, kakor da se ne bi hotela ločiti od njega. Spomnila pa se je, da mora biti močna. Izpustila je moža in mirno odvrnila:

»Z Bogom, Fedor! Pri Bogu na svidenje!«

Karanzin je ob vstopu v sobo sklenil, da se bo držal samozavestno in posmehljivo. Toda radi mirnega načina, s katerim mu je Fedor odgovoril, se je čutil poraženega, zmedenega in je skoraj sočutno rekel:

»Pojdimo!«

»Jaz grem prvi!« se je oglasil Aleksej.

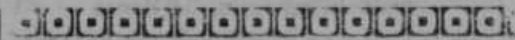
Objel in poljubil je ženo, nato je stopil proti vratom.

Peter je medtem poljubil sestro in mater, ki je bila za vse brezčutna, ker se ji je bilo zmešalo. Nato se je pridružil Alekseju.

Fedor se je iztrgal iz materinega objema, še enkrat pogledal Natašo in šel za očetom in Petrom...

Na dvorišču so čakali konjeniki. Obkolili so ujetnike in spreved je zavil proti vasi...

Ženske so ostale same. Elza je s pogledom slaboum-

Vojakom dajmo seboj

poleg drugih reči tudi knjižico

»Moj tovariš«

kjer so stanovski nauki in molitve za vojnike. Cena knjige: rdeča obraza 16 din, zlata obraza 20 din. — Pozor! Vsakemu naročniku knjige »Moj tovariš« dajemo zastonj še knjigo »ZBIRKA DOMOLJUBNIH PESMI«, kjer so zbrane vse naše slovenske narodne pesmi in koračnice. — Knjige pošljemo tudi na naslove vojakov. — Naročila sprejema

Tiskarna sv. Cirila, Maribor - Ptuj

Sanatorij v Mariboru: Tyrševa ulica 19, tel. št. 23-58, je najmoderneje urejen za operacije. Enteroklunar za izpiranje debelega črevesa! Vodja specialist kirurg dr. Černič.

Požari

Strela je udarila v gospodarsko poslopje posestnika in gostilničarja Šupergerja v Galiciji pri Celju. Gospodarsko poslopje je popolnoma zgorelo. Gasiti je pomagal tudi 52 letni mali posestnik Ivan Šuper iz Galicije. Pri tem je dobil hude opekline po nogah, rokah in vratu, da so ga morali oddati v celjsko bolnišnico. Škoda, ki jo je povzročil požar, je precejšnja.

Sredi noči sta začeli goreti v Vonarjih pri Pristavi v šmarnskem okraju gorci posestnikov Jožefa Lipnjaka in Anderliča. Ogenj se je hitro razširil, tako da so domačini komaj rešili vino, sode in druge važnejše predmete, in vpepeli kleti do tal. Ogenj je podtaknila najbrž tuja roka, ker v trenutku, ko so gasili kleti, je bil ogenj podtaknjen tudi v stanovanjsko hišo Lipnjakovo. Tudi to hišo je ogenj vpepeli do tal. Rešili so le pohištvo. Pri gašenju in reševanju sta se opekla g. Tone Ogrizek, sin znanega celjskega odvetnika, in g. Franc Kovačič.

V Hrastovcu pri Zavrču pod Ptujem je vpepeli ogenj 20.000 din vredno gospodarsko poslopje posestniku Jožefu Simončiču.

V Vukovskem dolu in jaremnski župniji je začela sredi noči goreti hiša posestnika Rajmunda Ferlinca. Ogenj je nastal pri dimniku in naenkrat je bilo vse s slamo krito poslopje v plamenih. Domači so si oteli v zadnjem hipu golo življenje. Hišni gospodar je bil zaposlen z reševanjem svojcev in ga je zasula na pragu goreča slamnata streha ter je dobil nevarne opekline. Škode je 27.000 din.

nih topo strnela predse. Karina in Nataša pa sta se držali objeti.

Nekaj časa sta molče prisluškovali odmevu korakov. Ko pa je zunaj vse utihnilo, je bilo pri kraju z njunimi močmi. Pretresel ji je silen jok in tla pod njima so močile vroče solze.

»Mati, kaj bo iz nas?« je zajecljala Nataša. »Same smo ostale!«

Karini se je trgalo srce od bolečine, a ko je videla, da Nataša nezno trpi, se je premagala. Natašino glavo je naslonila na svoje prsi in jo je nežno božala.

»Pomiri se, dete moje! Bog nas ne bo zapustil. Naši dragi pa bodo kmalu rešeni vsega trpljenja! Bog jih bo gotovo sprejel v nebo, saj bodo umrli za Kristusovo vero.«

Starka se je prisilila, da je mirno govorila, a v njeni notranjosti je bilo vse porušeno. Zadrževala je solze, četudi je vedela, da bi ji jok olajšal bol. Močna je morala biti, ker je morala dati Nataši zgled...

Ko so bili Aleksej, Fedor in Peter zaprti v sovjetski hiši in izročeni v varstvo rdečih konjenikov, se je Karanzin veselo razpoložen podal h Klavsu, ki se je nastanil v najlepši sobi Šubinove hiše.

Ob vstopu v sobo je postal hlinjeno ponižen in je s suženjsko vdanostjo sporočil mogočnemu gospodu, da so njegovi ukazi izvršeni.

(Dalje sledi)

Vlom v lekarno. V Mariboru na Aleksandrovi cesti je bilo v noči od neznanca vlomljeno s ponarejenim ključem v lekarno pri Angelu varhu. Vlomilcu ni uspelo, da bi bil odprl ročno blagajno. Prebrskal je vse predale in odnesel 600 din gotovine ter še razne druge predmete. Škoda znaša 1300 din.

Poljedelsko orodje prodali tatovi za staro železo. Grofu Frideriku Pahta pri Sv. Kungoti ob severni meji je bilo pokradeno poljedelsko orodje in prodano za staro železo. Gre za pluge, kosilni stroj in nekaj traverz v skupni vrednosti 4000 din.

Posestnik oškodovan za 31.000 din. Naš list je poročal, da je bil posestnik Florjan Ačko v Frajhamu pri Framu okraden za večjo denarno vsoto. Sedaj je ugotovljeno, da je odnesel tat, kateremu so že na sledu, Ačko 8000 din gotovine in na 23.000 din glasečo se hranilno knjižico. Posestnik je v celoti oškodovan za 31.000 dinarjev.

Volovski izkupiček ukraden. Pongrac Sušec, posestnik na Tolstem vrhu, je hranil doma v lesenem kovčegu pod posteljo volovski izkupiček 9800 din. Na Tolstem vrhu sta se pojavila naenkrat dva tučca. Eden je trdil, da je mesar, drugi pa njegov pomočnik. Na videz sta kupovala živino, v resnici pa sta bila potepinska tatova. Ob ugodni priliki, ko ni bilo pri Suščevih nikogar doma, sta vdrli v hišo in izginila s celotnim izkupičkom za par volov.

Roparski napad. Na Dravinji poleg Draže vasi pri Ločah ima mlin 69 letni mlinar Franc Vučej in njegova žena. Zakonca, ki sta že preskrbela svoje otroke, sta na glasu petičnosti. O mlinarju so ljudje govorili, da hrani v železni blagajni večje vsote denarja. V noči na 31. maj sta se pojavila v mlino dva maskirana tolovaja. Mlinarica sta pobila s sekuro in ima presekan oboje do možgan. Mlinarju pa je napadalec z nožem grozno razmesaril lice in ga zabolal še v prsa. Nato sta roparja našla ključ od razkričane blagajne, v kateri sta dobila le 1000 din gotovine in dve hranilni knjižici, glaseči se na večji vsoti. Po oplenitvi blagajne sta roparja zginila v noč. Mlinar se je z zadnjimi močmi pripeljal do domačih in jih zbudil. Ranjena zakonca so prepejali v mariborsko bolnišnico. — Orožniki marljivo poizvedujejo za tolovajema, od katerih je bil eden večji in drugi manjši ter so jima morale biti znane prilike pri Vučejevih.

Železarna okradena za 15.300 din. Pri železarni na Muti so izledili, da so kradli nekateri delavci iz tovarne razno orodje in železne predmete, katere so ponoči odnašali na svoje domove. Tovarja je oškodovana za 15.300 din. Del ukradenih predmetov so orožniki pri nekaterih krivcih našli.

Kronična zapeka in njene slabe posledice, posebno pa motnje v prebavi, se morejo preprečiti z že davno preizkušenim sredstvom za čiščenje, z naravno »Franz-Josefovo« grenko vodo, ki se tudi po daljši porabi izkazuje kot zelo odlična. Oni, ki bolehalo na želodcu in čreveh, pa pijejo »Franz-Josefovo« vodo, so zelo zadovoljni z okusom kakor tudi z njenim učinkom.

Ogl. reg. S. br. 30.474/35.

Iz zgodovine igralnih kart. Domovina igralnih kart je na Daljnem Vzhodu, kjer jih pa danes manj mečejo kakor med Evropeci. V Angliji so že leta 1240. izdali paragraf proti kvartanju, v Italiji in Španiji so se karte udomačile menda v 13. in 14. stoletju, v nemških deželah pa proti koncu 14. stoletja. Bržkone so bili vojščaki, ki so kvartanje širili po svetu. Prve igralne karte so bile zelo preproste. Bile so rdeče in črne ter namenjene dvema igralcema. Vsaka igra jih je imela 32. Znaki na njih so bili v glavnem isti, kakršne imamo še danes. Že v 14. stoletju so imeli v Nürnbergu slovite izdelovalce kart in te so uvedle tudi karte z vzorčastimi zadnjimi stranmi.